

C A P U T X X I X .

Qualiter filii committentium crimen lege majestatis, divinae, vel humanae, amittant nobilitatem, & incapaces cuiuscumque successoris reddantur?

S U M M A R I U M .

Cicca amissionem nobilitatis, referunt quodam sententia, n. 1. Explicativa sententia Autoris, ad n. 2. usq[ue] ad 8. At sint omnes hi incapaces succedendi parentibus damnatis? num. 9. An filii, & filia committentium crimen lege majestatis humanae sint incapaces succedendi quinuscumque etiam consanguinei? num. 10. An peccatis ab illis aliquid ex contractu accipere? n. 11. Quis de filiis hereticorum? Referunt quodam sententia, n. 12. Explicativa sententia Autoris, num. 13. Solvuntur argumenta, n. 14.

Cfrca priorem partem; nempe, qualiter filii haereticorum priventur nobilitate fanguinis, vel privilegiis eos derivatis à parentibus, & antiquis progenitoribus? Quidam confessus hos os amittere nobilitatem, & idem de filiis committentium crimen lege majestatis humanae. Dicuntur, quod hi omnes sint infames, ac omnibus propter honoribus exclusandur. Ut de his posterioribus confat ex 7. Regia 2. tit. 2. p. 7. ibi: *E de mas defo sus quis que seam vales, deven quedar por infamados por tempore, que non pueden aver hora de cavallaria, ni de dignidad.* Et ex 1. Quisquis, §. Filii vero, C. ad 1. Juliani majst. confat posteriores hos esse infames. De filiis autem haereticorum confat ex iste infames, ex additibus c. p. 4. num. 4. In hanc partem inclinat Faber, ut eum refert Tiragell, de nobilitate, c. 24. n. 4. Et tamen Cantara gg. criminalibus, tit. de questionibus tangentibus panitionem delicti, c. 2. num. 11. Oratula de nobilitate p. 3. principali, in pars. 2. cap. 7. n. 17. ubi expresse ait omnes descendentes à reis criminis lege majestatis, divinae, vel humanae, perdere omnem nobilitatem: & p. 4. principali, c. 20. n. 5. in fine, ut expresse nobilitatem fanguinis naturalium, & politivam ex privilegio perdere. Quamvis, ut confat ecclesia c. 9. n. 2. & 3. loquatur in hoc posteriori loco de filiis, & neptibus, imo ait in crimen lege majestatis humanae nonnullos id de neptibus negare, et si ipse dicat receptius esse, nepotes quoque claudi.

2 Prima tamen conclusio sit. Nobilitas fanguinis non amittitur per humilimodi delicta parentum. Confat ex 1. 3. ff. de interdictis, & relegatis, ibi: *Eum qui civitatem amissi, sibi atque iuris admire liberis, nisi quod ab isto parentum effe ad eos, & interficiatur in civitate morietur, hoc est, hereditatem eius, &c.* Quis vero non a patre, sed a genere, & a circitate, a rerum natura imbutitur, ex incoluisse remaneat. Exratio est, quia haec nobilitas est naturalis, at naturalis, & iura fanguinis sunt immutabiles. *Sed natura, inf. de jure naturali, & regula iuri fanguinis, ff. de reg. iur. & l. regia 34. tit. fin. p. 7.* Praterea, quia hanc non habent a patre iuris regii, eo quod haereticus sit crimen mere Ecclesiasticum, docet optime Gregor. Lop. edem tit. 7. lib. 7. verbo Castellorum. De filiis etiam rerum lege majestatis confat ex dictis num. seq.

3 Hinc deducitur, nec ipsum parentem horum criminum reum privari haec nobilitate. Quod probant rationes adductae num. precedenti.

4 Secunda conclusio. Si nobilitas ex privilegio concepsa, non ipsi parenti reo, sed alii eius ascendentes, immunitibus illius culpe, non privantur ea filii. Quia eam non habent a patre reo, sed ab antiquis progenitoribus. Ita Tiragell. Simanc. Acevedo relati, n. 2. Et idem ad dicendum, si nobilitas sit patri, & filii concessa. Ut bene Tirag. ed. 55. n. 5. Quia militat eadem ratio.

5 At ea privatar ipsi parenti horum criminum reus. Quia cum non sit naturalis, ac consequenter, nec immunitabilis sed ex privilegio accidentario, & ita deperdi possit, perdit tam parenti ille reus, utpote qui omnibus honoribus & dignitatibus privat. Et in hoc convenimus cum sententia relata num. 1. & confitabit ex dicendum numer. sequenti.

6 Tertia conclusio. Si privilegium sit concessionem soli parenti horum criminum reus, amplie amittit nobilitatem. Quod confat ex ratione tradita numero precedenti. Et docent Simancas de castibolis instiitutibus, titul. 29. num. 18. Menochius confit. 305. num. 8. vol. 9. & confit. 808. num. 14. edem vol. 9. Oratula de nobilitate, p. 4. principali, c. 9. num. 2. & sequenti. Qui benè addit ea quoque privari filios, & nepotes. Imo, & tota posteritas privatur. Ut bene tradunt Tiragellus de nobilitate cap. 35. num. 4. & idem Oratula de nobilitate part. 3. principali, pars. 2. cap. 2. num. 17. & de hac nobilitate intelligenda est les regia 2. titul. 2. par. 7. Et ratio est, quia illo privilegio gaudet tota posteritas ratione parentis, cui concessum est, & sic dependenter ab illo. Quod verum ex-

moegnitis, cap. ult. num. 50. in fine Menochius confit. 808. num. 37. & 38. volum. 9. Angelus ea l. Quisquis, numer. 5. versical. In textu, ibi proximorum hereditatis Parisius confit. 69. a. nam 171. usque in finem, lib. 3. Decianus in practica criminali, lib. 7. cap. 41. num. 21. Et ratio est, qui nequius capere ex testamento, & ab intestato, potest capere ex contractu. Ut tradunt GL. l. verbo Donations, C. de secundi nuptiis. Bald. si quis ad finem, ff. de vulgar. Iason l. Si ita quis, §. Ex legis, num. 46. ff. de verb. obligis. Quamvis Gyzas de criminis lege majestatis, lib. 3. titul. 1. de punis, quas incurrit in filii commitmentis id crimen, quae, z. in fine, vacillat. Quia textus d. l. Quisquis, §. Filii vero, ob id privat filios ad successionem, delendens ad filias non plenit. eas ille p[ro]p[ri]e, tubiungens hanc rationem: *Mixt[us] enim circa eas debet esse sententia, quas pro infinitate sexus minus auras esse confundimus.* Quia ratio non habet locum in haereti. Quia ut bene consideravit Antonius Concil., l. 1. pagina 4. ver. Ideo evidenter, C. ad 1. Juliani majstatis) opes audaciam præstant ad machinandum malum in principiis. Haereticus autem nullis opibus indiget, ut incurritur. Et confirmatur, quia ex majori criminis gravitate non recte inducitur major pena incuria, & impotis, sed sola aequitas majoris imponenda. Ut late probavit cap. precedenti numero 5. Et idem haec sententiam tuerunt Roffredus Doctor antiquus relatus à Cyro. Praterea ego video, vol. 1. Bald. l. Gallus, §. Quidam redi, num. 2. col. 3. ver. Tertia ratio est, ff. de liber. & posthum. Jacobus Bistrigarius l. Ad mediam C. de heret. infinit. Guido Pap. conf. 176. num. 3. ad finem, Iason l. Hereditas num. 8. C. de his quibus ut indigni, Alexander confit. 74. num. 1. ver. Praterea naturalis, volum. 3. Chaffanier in constitutiibus Burgundie, rubrica. 3. §. 5. num. 99. Segura l. 3. §. finali, num. 139. ff. de liber. & posthum. & l. Coheredi. §. Cum file, num. 73. & dupli sequenti, ff. de vulgar. & l. Perez in additionibus, Gomez Arias l. 4. Tauri, num. 95. Antonius Gomez rose 3. variarum c. 2. n. 13. Simancas de castib. infinit. tit. 29. num. 19. & in Enchiridio judiciorum, 62. numero 4. At duplum ratione tradit textus, l. Quisquis, §. Filii vero, C. ad 1. Juliani majst. cur prius filios committentis crimen lege majestatis humanæ capacitate cuiuscumque successionis. P[ro]p[ter]e[rum] est gravitas delicti paterni. Posterior timor imitationis in filiis. Autratus que fortis in haereticorum filii militat. Cum haereticus sit gravius delictum, & magis serpat in posteritate. Teratio, ex constitutione Federici Imperatoris edita Paduaniano 1254. quam referit Penna in litteris Apotholici pro officio sanctarum Inquisitionis, qua ponit post directorium Inquistitorum, fol. 45. ubi Imperator, sic ait: *Reos lege majestatis in personis eorum, & liberorum suorum, exhortatione damnamus. Multo fortius, justiusque contra Deli blasphematorum, & catholica fidei detracitores provocamus: eundem haereticorum, receperatorem, sautorum, & advocateorum suorum heredes, & posterulos usque ad secundum progeniem, beneficis cunctis temporibus, publicis officiis, & honoribus, imperiali autoritate privantes.* Ubi sequit haeretici, ac eorum filii, damnant exhortatione bonorum. At haereticus fuit omnis successionis incapaces, & Excommunicatus, & Credentes, & haereticus, ergo & filii. Hac autem constitutio est confirmata a Clemente IV. in quadam Bulla, quam ibidem folio 44. referit Penna, & referit Clemens IV. cam quoque confirmat ab Innocentio IV. & Alexander IV. Atque Innocentius IV. referit Penna tractatu de autoritate extravaagantia, num. 4. quem ponit in fine directorii, post Bullas pro officio Inquisitionis, tit. non solis Pontificias leges, sed etiam facultates, & quelibet alia contra haereticos flatu servari inviolabiliter. Tandem, quia Paulus III. Henricum VIII. Anglie regem, cypsius fautores, & receptatores, ac eorum filios, privavit successionem parentum, confangunorum, & extraneorum. Et Sextus V. anno 1585. idem statut contra Henricum praetendentem regnum Navarrae. At sententia principis est habenda pro lege. Et idem haec sententiam tuerunt Cyn. authentic. Gazaroi, in fine, C. de heret. l. Quisquis, num. 6. Ang. l. 1. num. 4. & ibi Corneus num. 21. C. de hereditate infinitus, Jacobus de Bellovo quem referit, & sequitur Anchur. c. Statuum, et 2. verbo. Opponitur, ahereticis, in 6. Anavias, c. Vergentis, num. 17. ad finem de heretico. Antonius Gomez l. 40. Tauri, num. 91. ver. Tertio, & principali, Repertorium Inquistitorum verb. Filii haereticorum aliis, regis, & regis filiis. Zanchinus tractat de hereticis, c. 28. num. 2. Decianus practica criminali, lib. 5. c. 45. num. 3. verbo. Amplius, si sunt incapaces, & num. 21. Umberto Locatus in praxi judiciorum, 1. lib. 2. verbo. Filii haereticorum, in secundona ponit. Et facient factis Felius & Vergentis num. 4. ubi aut non differre filios haereticorum, & filios rerum lege majestatis. Et affirmat, quod haereticorum filios non possint plenit. utrumpque. Et 13. ubi ait eidemdeinceps penitus pleni utrumque crimen. Et Doctores adduci cap. precedenti num. 4. in confirmatione secundi argumenti, quatenus autem valere argumentum ex crimine lege majestatis ad haereticum ac de penas extenuantur.

13 At multo verius est posse hos filios succedere ex testamento, & ab intestato, quibuscumque ascendentibus confanguineis, & extraneis catholicis. Dicunt primò, quia pena datuta criminis lege majestatis, non sicut extendenda ad haereticum, nisi expresse ita sit jure cautum. (Ut fatus probavimus c. p[ro]ced. num. 5.) At multo jure penas hac exprimitur adversus haereticorum filios. Secundo, quia multo verius est, legem penale non extendi ex similitudine rationis in ea expresse, ad calum non expremis, est in eo inveniatur eadem, aut major ratio. Ut testimonios Doctorum, & fortissimi rationibus probavi lib. 10. de matris, dis. 4. numero 3. & ultra Doctores ibi relatios, tenet Manel. 29. regularibus, tom. 1. quae 47. art. 1. in fine. Ed vel maxime, quod non militet cadem ratio in utriusque filii. Nam (ut optimè considerat Antonius Gomez statim referendus) in cri-

S U M M A R I U M .

An filii sodomitae sint infames, & non succedant in majoratum num. 1.

Quot questiones disputantur sine? num. 2.

An filii, & nepotes haereticorum non in heretorum Majoratus excludantur ab eo iurisdictione carent? Referunt quodam sententia, num. 3.

Explicativa sententia Autoris, num. 4.

Solvuntur argumenta, num. 5.

P[ro]p[ter]e[rum] 5. invenies alia summaria.

Quod siue hoc procedit, quando majoratus non conficitur, omnes successores excluduntur ab eo, utpote qui est filii in perpetuum. Quando autem in perpetuum conficitur, di- cimus rite. 18. Nec numerari inter haec crimina, sodomitam parentum, ed quod nullo jure cautum sit, filios ob eam infamia, aut aliqui successores incapacitate; & ideo constat filios in eum majoratum succedere. Quod bene doceat Molina lib. 4. de primis, c. uit. num. 5.

2. Qua.

² Quadruplex quæstio est disputanda. Prima quando cri-
men possifloris, qui non est institutor majoratus, et here-
fis, & majoratus caret jurisdictione. Secunda, quando haber-
et jurisdictionem, cum titulo aliquis dignitatis, vel sine illo.
Tertia, quando id crimen est lese majestatis humanae. Ul-
tima, quando utrumque admittit institutor majoratus.

3. Quoties prima. Ad ob hæresim postfessoris, qui non est institutor maioratus, amittat filii, & nepotes via mœscula, & filii via fœminea majoratum, qui caret jurisdis-
cione, & his exculcis translat ad sequentes vocatos? Et pars affirmans ex sequentibus probatur. Primo, quia parentes ha-
reticorum et incapax succedendi in majoratum, *e. Vergentis, de
hæreticis, ibi: Dobri boni temporalib, spolari.* Ergo & filii
geniti ante, & post defunctum. Quippe in Hispania succe-
duntur in majoratum, representando parentes, *L. regia 40. Tauri,
hodie l. 5. t. 17. t. 5. nonas recop. ibi: De manera que siempre el
vive, y sus descendientes legítimos por su orden representan la per-
sone de sus padres, aunque los padres no ayan fuceldado en los di-
chos mayorazgos. At succelio ex parentis representatione de-
ferenda non competit filii, si pater vivens tempore de-
lationis efficit succedendi incapax. Cum nequeat plus juris ef-
fe in effectu, quam in potentia causa influentis. Qui ra-
tione duxit Molina multos refutatores *ibid. 3. de primog. c. 5. nu-
m. 45. & duplex leg. defendit dispositiōnem, in qua voluntarū ma-
sculi, accepīdāna de masculis ex viro descendētibus non
autem ex fœmina: quia sicut hæc vivens excluderetur a fuc-
ellione, sic masculus ab ea descendēt, excludendū est.*
Atque ob eandem rationem multū relatis *idem Molina eod.
ib. 3. c. 7. n. 1. & 2. & Mensib. cons. 172. num. 5. vol. 2. tradu-*
sunt solū posse filium in parentis majoratum succedere,
quando si eius parentes viveret, id posset. Neque enim patēr
succellos incapax potest in filio representari ad eum succedē-
dum. Idque probat *d. 40. Tauri, ibi, Aunque sus padres
no ayen fucelido en los mayoralazgos. Quippe ex lex existit po-
tentiam succedendi in parente, quamvis effectus succellos
non sit fœturus: alias inepre dicetur, Aunque no ayen
fucelido. Et confirmatur, quia succellos ordine debito, a
non interimmo debet esse, *l. Unitia vers. Quibus ex edito,
& ver. Sec videndum, ff. de succellio edito, & Pla-
cebat, inf. de legitima agnatorum succellos. At non effet or-
do debitus, sed intermissus, si patre excluſo, tamquam in-
capace, succederet filius. Amplius confirmatur, quia quan-
do cuidam succellio interdictrum, confutetur ejus descendē-
tum, quanto magis.***

tibus interdicta. Quod absurdum sit eos admitti quorun re-
pellentur autores, c. *Licit ex quadam, de refib. nec succel-
latur debet esse melioris conditionis, quam ejus anchor, à
quo succedenti cauamus habuit. Regul. Ex qua persona, & pre-
gula, Et quod ipsi, ff. de reg. iur. Quia omnis malis testi-
monis, & doctrinis, confirmat Tirag. de primog. qu. 12. nu.
12. Zeph. conf. 381. à num. 28. ad 31. vol. 4. Atque hoc argumen-
to utinam multi, quo sequitur Monob. regn. 172. ann.
1. usque ad 12. vol. 2. ad probandum excluda marea a feudi
successione, vel emphiteosis, exclusi filios. Secundū, quia
quamvis ex parte infinitus majoratus, sit à principio
perfecta, & consummata institutio, at ejus infirmitas exi-
git ulterius capacitate vocatorum ad eum, l. *Cum sibi 8. q.*
Vale iugur. Sex & personarum ff. de trans. & l. Quidam
referunt 14. in prim. ff. de iure codicis. Hac capitatis exigua
tempore delatae successio, quo hac suum effecitum
fortiora, l. 18. alienum 49. ff. de hered. inf. Et tradunt in
termīnis majoratus, Ibid. in l. 2. n. 15. vers. An valens, C. de
*jure emphy. Dec. conf. 12. à n. 14. Molina lib. 3. de pri-
mag. c. 2. num. 16. usque ad 19. ff. lib. 1. c. 12. n. 32. 33. 34.*
34. Quod postquam procedit in dispositione conditionali,
qualem etiē habe probabimus statim: in ea enim implicita
capacitas tempore eventus conditionis l. *Interdicti 55. ff. de*
*cond. & dem. & l. Cato iugur. 43. ff. de leg. 1. & tra-
dunt ibi Scribebentes. At tempore successio, in majoratum*
est jam filius hereditici incapax, ratione infamia. Ergo non
obstante iure acquisito, seu potius spescedendi, à tempo-
re institutionis majoratus, non succedit. Et confirmatur,
*qua vocatio successio, non est à principio pura, sed con-
ditionalis, pendens ab incerto conditions evenia, nempe*
si possessor praeiuratur successori, & id maximè procedit,
*quando successor non est primogenitus, aut est transfor-
alis, aut extraneus vocatus: eorum enim successio penderet à*
morte omnium prius vocatorum. Quare jus hoc tamquam
*conditionalie neque dici acquisitum, ut ratione incapaci-
tatis subsequentis non amittatur. Quod optimè dixit Bellar-
mera decis. 72. num. 16. statim in principio, ibi: *Dispositio furi-
tura, & more casuali conditione suspenso, non potest aliquem*
sortiri effectum, ante huiusmodi conditionis eventum. It. Ideo
Tirag. de nobilitate, qu. 40. num. 199. optimè dixit has pri-
mogenitorum, & aliorum vocations esse generales, & incer-
tas, at ex futuro eventus pendentes, & idem nullum cen-
seri ab initio determinate comprehendent. Ex Molina l. 1.
de primog. 13. num. 32. at ius hoc succedenti in majoratu
non esse radicative irrevocabiliter, ante delatum suc-
cessionem, cum spes succedenti variabilis sit; & ideo hanc
spem appellari a Platone fomianum vigilantium. Tertio, quia
succesio in legitimam filii filii debutam, est omnino simi-
lis successio majoratus, cum filius vivo patre obteinet ius
succedendi, & dicatur quasi creditor, nec obiectare patre
dicatur denouo acquirere, sed quia continuare dominium
ut coetus ex multis, que congerit Tirag. l. Si unquam, 1.**

Istam subditur: *Quae vero non à patre, sed à genere, à civitate, à rerum natura tribuntur, ea manu filii involuntur.* Id clam è probat doctrina, quam tradunt Bald. in febris, C. num. 3, in fine, *quia sanguis fetus priuatus, & iei Paul. Ratione, ad fin. Ruit. conf. 23, 3, 32. Bb. 5. Paul. conf. 311. num. 3, perficit. Sed quando, vol. 1, *Erobi nisi, ad monachorum cap. 2, n. 3, fine, de bare, in 6. ubi dicunt fecundio aliquic, & suis credibus, culpam unius alteri non nocere.* Quia unusquisque per se cunctum vocatus, & tamquam independens ab aliis. Et doctrina, quam tradunt idem Bald. l. penult. num. 2, oritur. *Item nota, C. de legimis hereticis, & Platæa S. Irenæus, cap. 3, infraut de ingenuis, Imola e. Ex parte, n. 23, de febris, s. pugna leg. ha. quaest. 70, num. 236. De revocant. donat. Beroupius, lib. 15, n. 5. & 6. volum. 3. Roland. confil. 38, num. 10, vol. 3.* Etvidic Thomasius tractatu de manib[us] patrimonialibus, seu foliis S. Expositu[m] supra, num. 29. *Peregr. de jure p[ri]f[er]eti, tit. 9, cap. 3. Valafæ, de jure episcopato, quæst. 49, num. 11. Grammaticus decret. 6. num. 13. & 14, qui dicunt delictum patris non nocere filio succedenti ex propria potestate.* Et doctrina, quam tradunt Dyntax regula *Nec debet, in de reg. iur. in 6. Bald. l. 1, numero sexto, regulâ. Et prædicta, A. C. de bonis liberorum, & L. penult. num. secundo in fine C. legitimis hereticis, *Platæa l. Prædictio, ad finem, C. de decorumis, lib. 10. Valafæ, eadem quæst. 49, numero 9. Duennas regula 15, in fine, ubi dicitur delictum patris nocere filio, quando adum est novum, desebaturque filio, iuri successionalis, sedante persona patris; scicu si sit antiquum, feliciter, alio autem scriboribus acquitatum.* Et doctrina, quam tradunt Alvaratus, Jacob, Ardis, & Ieronia, quo referunt, & seculi Curt. junice de peulis, pars 5, conclus. 1. *In initiativa prima, terciora tertii, verba. Quod quidem, ubi ajunt, quando verba veluturam feudi sint ita concepta, ut in persone unusquisque videtur esse quotammodo nova concepito, vel ut maxime descendentes videantur esse successores primi institutio[n]is, delictum unius alteri non nocere.* Quæ omnes doctrinae probant incepionem filiorum in majoratum non imprimari ex quoctunque parentis delictum. Cum (ut probamus) non ex persona patris, nec ejus nomine, ejus voluntate, fed ex propria, & independenti à patre succedit. Secundo probatur, quia unusquis vocatio posterorum majoratum sit conditionalis; at ex contractu conditionali non minus oriuntur obligatio, & ius in spe, id est, ex eventu conditionis, quam ex contractu absolute, & re, obligatio, & ius absolute, & in re. Cum ute[n]c tractus fit in suo ordinis, & grade perfectus. (Ut multicitas probavimus lib. 5. de maritione, disputat. 6. numeris ultimi.) Idque etiam confat. Nam si vocato habundans effet, nisi ei præjudicet legitimatio aliquic facia facta. At est necessari citandas, ut cum communis tra-**

Barbol. Socin. I. Gallus. S. Et quid si tantum, numero 30.
libri. 4. ss. de liber. & postquam. Et iei. Iasos, num. 139. vers. Ex-
. Rauinus, num. 138. Dec. confi. 55. numero trigeminocinto ab
eius, volum. 1. Tertio, quia non est cui fieri hereticorum ab
majoribus excludantur; cum juxta veterem senten-
tiam non sint infames. (Ut probavimus cap. 28. num. 5.)
etlo effient infames, majoratus hi iurisdictio carentes
sunt dignitates. Ut optimo cum aliis probavit Molina
primum, lib. 1. cap. 13. num. 4. & 5. Alter Molina tom.
de iust. par. 1. disput. 620. num. 3. At infamia non exclu-
sunt a temporalibus divitiarum bonis habendis, qualia sola
m obligations non alienandi continent hi majoratus.
aesterea quia sunt capaces succedendi ex testamento, &
intestato. Ut probavimus cap. precedenti num. 12. Et da-
non esse capaces, id intelligendum est de successione eo-
rum, que post defunctum parentum proveniunt; & proinde
cum succedendi potentiam in ea, que co tempore non
acquisita erant, lex abstulit non autem acquisita spe
mutabili ex parte instrutis. Ut agens de filiis recurrit
etlo majestatis, quo esse universa successio nesciunt
successio, his verbis: *Filiis proditoris non privatur successio* ex-
trahim commissum a patre detata, sed solum p[ro]p[ter] aduentum.
melius Anton. Gomez L. 40. Tauri, num. novagessimiprimo,
secund. Tertio non obstat, ubi haec ait: *Filiis committimus et
la laj[or]at[us] sunt incapaces ad succedendum; illud procedit
successione legali;* qui procedit ex legi dispositione p[ro]p[ter] defun-
ctum; fecit vero in successione, & dispositione hominis ei de-
& acquista saltem s[ecundu]m ex dispositione filii suu[n]datoris. Quia
aut[em] a iure nostra debet. It[em] idem docet Aver. Corvul. tracta-
tur emperitico, titul[us] de causa priuationis ob mortem civi-
tatis, n. 28. Molina lib. 4. de primog. cap. ultime, num. 51. Monach.
ssil. 805. num. 31. & 38. volum. 9. & optimo id docet Ant.
stius l. Quisquis, super iur. Cumanum, & proximorum suc-
cessio, c. 1. ad 2. Iudicium majestatis, ibi textum illum decidentem
et lo r[ati]o[n]e res laesa majestatis vel posse capere ex testamento,
et ab intestato, conciliat cum testibus Eborac. q. f. ad 1.
Iam majest. & leg. quaria, ss. de iurepatronat. decidentibus
de his filiis libertorum paternorum successio[n]es capere,
dicens: *Quia coram bonorum certo s[ecundu]m his fuerit jam ante
partis quiesita, & debita.* Et idemnem conciliat con-
modo h[ab]o textus in d. leg. Eborac. paulo post principia,
sequente ratione conflat. Quis enim dicit hoc excludi ha-
bitatione aliquam omnia relicta allicui, cum onere, ut si fine
objeniens, reficiat cum illis? At idem ius, & spem,
Summa Th. Sanchez. Part I.

in posterum acquirendo, &c. s. *Hæretici*, de hæreticis, in 6. & ideo repertur illius incapax tempore successione in illam; non autem redditur allicubi incapax succendi in majoratum iuridictione carentem. Ad aliam confirmationem fatis confar ex dictis. Ad quantum dicitur cum acquitatio hujus iuris non sit qualitas aliqua physica, sed moralis, non indiget ex eam existentia physica acquirerentis, sed facta esse moraliter, qualis est omnium vocatorum in primo institutore, qui est caput totius illius familie vocate. Sicut quo tota potestitas in Adamo peccaret, effterre obnoxia illi peccato, non opus habet physica posteritas existentia, sed moraliter in Adamo, tamquam in capite. Ad confirmationem dicti utrumque *Mediolum* in ea loco agere de ipsomet reo letat majestatis divine, vel humanae, nam quando de filii hæretici egere, tenent expiæ nostram sententiam. Ut eos retuli numeri precedenti.

S U M M A R I U M.

*An filii hereticorum priventur majoratu habente jurisdictionem
Refertur opinio, n. 6.
Explicatur sententia Autoris, n. 7.
Et solvuntur contraria, n. 8.
Pest n. 8, invenies alia summaria.*

Q **uestio secunda.** An filii hæreticorum, & nepotes via paterna, & filii vi materna, sunt incapaces majoratus muniti jurisdictione etiam cum titulo **Ducatus**, **Marchionatus**, & **Comitatus**, quando nō hæretici non sunt majoratus initoritores? Duplex est sententia. Prior tuer eos esse incapaces, & ita transire majoratum ad ultiores votos capaces. Dicitur primò, quod omnia huiusmodi primogenita celeantur dignitates, at eis illam quam de dignitatibus sit judicandum. Ut alios referens probat **Molina lib. 1, de primog. c. 13. num. 6.** Et alter **Molina tom. 2. de just. p. 1. disput. 620. n. 3.** At infames ad dignitates accedere nequeunt **lib. 2. ubi Bartol. n. 1.** & **alii Scribentes**, C. de dignitatibus **lib. 12.** & **L. de infamib. cap. 10.** Et confirmatur, quia primogenita sunt suae naturae individui, ita ut integræ ad eumdem successorem debent pertinere, ut ex multis probat **Molin. lib. 1. de primog. rot. c. 11.** Ergo si hi nequeant in jurisdictionem succedere, nequibunt in reliqua bona. Secundo, quia quando in eodem concurrevit duplex causa, altera prohibens, seu nocens, altera permitiens, seu prolociens, illa preferuntur huic. Ut tradunt **Bartol. & multi alii**, quia congerit **Menob. de arbitr. lib. 1. qu. 80. num. 27.** Et de **præsumpt. 3.** & **præsumpt. 29.** num. 56. Et confit et **l. 5. Sabin. 27.** id. **cognomini dividendum**, ibi: *Ib. 10 enim pri postrem esse causam prohibientis confit.* At hic concurrevit causa permittens successione, nempe, bona temporalia, & prohibiens, nempe, jurisdictione. Ergo hæc prævalet. Tertio ex **l. regia 3. tit. 3. lib. 8. nova recipil.** ubi de filiis, & nepotibus hereticorum via **maligna**, & **filiis via feminina**, sic dicitur: *No pueden ser, se fosen de nuestro Conuento, ni tener oficio publico, ni pertenecer a la Comites, Duces, & Marchionates sunt a consilio regio. Un expreße habetur lex regia quarta, tit. 4. libro 2. nova recipil.* Et docet **Gregorius Lopez l. 6. verb. A confesar**, sit. 9. p. 2. id ex ex texu colligens. Ergo hi sunt incapaces majoratus, cui prædicti tituli adnecessantur. Et confirmatione, quia **cadememt regia l. 3. interdictum** his officiis publicis: *etiam mercatoris, pharmacopole, &c. nead medium juriſdictio in vassalloſ.* Quartò, quia intimes repelluntur a successione in feodium, ac illo iam acquirent ante privata. Ut ex multis probat **Molina lib. 1. de primog. cap. 10.** Quinto, ex **lex regia 2. tit. 15. part. secunda**; ubi de successione in regnum **Castellæ**, sic dicitur: *Succedit el paciente madrigino sacerdos hora per illa.* Ex qua probatur incapacitatem jurisdictionis obtinendam non suppleti capacitate acquirendi bona. Nec obflat erga successione in regnum, tam quia **Gregorius Lopez ibi, 1. verb. Seyendo, ad finem**, at idem etiam procedere in successionem aliarum dignitatibus & jurisdictionum, in quibus eadem exclusionis ratio militat; tam etiam, quia in illarum successionibus in regnum succedit in horum majoratus, & ex illo ad hos licet argumentari. Si. Ut tradit **Molina l. 1. de primog. cap. 2. num. 17.** Ergo ex eo, quod hi sunt incapaces successionis in regnum, non refutatur capacitas succendi in jurisdictionem. Et confirmatur, quia ob regis hæresim auferunt ius regnum omnibus illius descenditibus. Ut probat **Io. Lap. de iure regis Navarrae par. 5. q. 7.** ubi defendit sententiam **Julii II.** quod **Joannem ex regno privavit**, ed quod **chilimachis electi**, & omnes etiam descendentes. Ergo juo optime filii haec corum privandi sunt majoratu habente jurisdictionem. Sex eto, quia nequit ex capacitate horum ad succendum esse bona, deduci capacitas succendi in dignitates, & jurisdictionem. Quia cum sint digniora, debent potius ad trahere bona temporalia, & ex incapacitate horum inferenda est incapacitas ad ea bona. Quippe dignus trahit ad se minus dignum, & usque naturam in omnibus sequitur. Quod in dubio, de confusat **Ecclesia.** Et maximè majoratus habet locum hac regula. Ut tradit **Molina l. de primog. q. 7. n. 21.** Septimo, quia jurisdictionis dignus diei confessio bona majoratus, ut illorum naturam sequatur; & confit ex doctrina **Bald. 1. A procuratura 13. numero primo item pote**, **C. mandati**, ubi ad proprietatem fundi vel

er vīnum, & uxorum, & tradunt ibi scribentes. Tertio, iā cum principale trahat ad eum accessorium, regule Acces- torum quadrigessima secunda de regul. iur. in 6. Quoties aliquis capax principialis, est in consequentiam capax accessoriū, & conflat in iure patronatus, quod per se, & principali- tate vendit nequit, & vendita bonorum universitate, cui ad- exat est, transire in consequentiam cum illa. Ut notant nō diversi. Ex literis, de preparacione, & formā, que ju- candi, & cuiusvis munieris publici est incapax 1. s. f. si regule. iur. est capax eorum, si juridicit in consequentiam accessoriū, & accessoriū illi veniat. Ut cum invenio, & cetera, Feina, & alii, iuxta c. Dilecti, de arbitris, affir- mat Molina lib. 1. de primog. cap. 13. iudicium 14. atque ideo si regnum succedit, exercitut jurisdictionem regiam. Et concinit e. Cum devertisimur, iudic. cap. sequenti 13. quæf. quæcūs, qui jurisdictionem acquirēdūt incapax est, l. 1. Frat. 11. ff. de iudicis; ut si alii Principi, Baroni, & Comiti succedunt, acquirēt accessoriū jurisdictionem, & optimè tradunt Bart. l. Cœsus 6. in fine, ff. de iudicis angeli, dicit. l. Cum Protor, & Non antem, num. 2. idem do- cens de aliis penitus incapacijs jurisdictionis. Fulges, ibi num. 1. Pandus num. 6. Jacobinus de Sancto Georgio, & Iudicem, numero sexto, versic. Adverte tamen, Cagno- s. 1. numer. 4. ff. de regulis urbi, ubi aut hunc evenire, iure jurisdictione non principaliter, sed in confe- quentiam accessoriū. Platea l. 1. ad fam. C, qui morbo se excusit, lib. 10. Abbas confit. quadrigessimo primo, num. 2. versic. Idem facit, volum. 1. Eboracus dec. 24. num. 35. Bolognet- quis, quarta, & 2. Et 91. Quare optimè incertus Author astari de criminis lae magistralis, questione non, namora offi- ciis, & Burfatius confit. 280. num. 44. in initio, volumin. primo, iudicabiliitate resipientem consequentia, & accessoriū clementia, non attendi, nec impeditre omnia in consequen- tiam venientia comparari. Et Bart. l. final. numero decimo, de sententiis patr. at in illi, que accessoriū finguntur, non requiri habilitatem ad accessoriū, sed sufficiere extre- ma esse habilitate respectu principialis. Quid etiam probatur cap. Super eo, de proband. in 6. ubi cum cap. De multa, & de prob. et interdictum haberi sumul personatum, & curan- minarum, fecis de aliis; decernunt non obstante ea pro- hibitione, integrum esse habenti personatum habere sumul reprobandum, illo illi præbendat si adnexa parochia habens curam minarum. Eiusque rationem redditus Joannes Men- ditius dicit. cap. Super eo, numer. 1. & 2. Probus ibi in addi- tione tertio in fine, & quarto, quia cum ea cura sit accessoriū, & adnexa præbendat, non habetur ratio cura, quam- si principalar sit, quām præbenda, sed solius præbenda principialis, cui accedit; & cum haec præbenda possit si- mul haberi cum personatu, poterit quoque sumi haberi cu- la præbenda accessoriū. Ex quo inferit ibi Probus, numero quarto, non spēdant esse competentię ex accessoriū, sed ex principali. Et Francus ibi numero secundo, inde infert accessoriū licet sit magis dignum, non mutare naturam principialis. Et idem aperte colligit ex l. in initio, ff. & Author. tutorum, ubi deciderit, esti tutores præfare nequeant autoritatem pupilo, in iopiorum tutorum communi- quum, quando principaliiter corum commodum cernitur; at simile, quando principaliiter attenditur commodum minoris, esti accessoriū, & concomitantē legeantur tutorum com- modum. Ut si debitor tutor habredit illi audeant autoritatem praestare, poterit tutor habredit illi audeant autoritatem praestare, & inde illi accessoriū utilitas sequatur ex eo, quid pupi- lum tamquam heres maneat sibi debito adfrictus. Ex quo extu Glosa illi verbo, Accommodare, & ibi Bart. in principio, numero tri*m*, & reliqui Scribentes inferunt, quid non fieri direxit, licet aliquando per consequentiam. Ex l. Quidam ius feoris decimo septimo ff. de passi, dicitur deportatis nega- ri, que sunt iuri civili, non autem, que sunt iuri geni- tium, & opponit, ibi Bart. numero 1. ex contractu juris genitium, ut ex venditione, oriri actionem, que est iuri civili. q. 1. institut. de actionibus. Et respondebat illam actionem non concedi principalipter, sed in consequentiam contractus genitum permisi, ex qua relata. Cum ergo in his majoritatis jurisdictione, & titulus sine accessoriū territorio, & bonis majoratus, ex ipso, quid filii haereticorum, & illi infantes sunt capaces territorio, & eorum bonorum, erunt quoque consequentiae capaces jurisdictionis, & tituli illi accessoriū. Quod autem jurisdictione, & titulus sine accessoriū illi territorio, & bonis, probatur. Nam suspen- sionatus est verē in patrono, ut in subiecto exercenter, & tamquam ius adnexum rei spiritali, ut dignissim universitate bonorum; & tamen quia hinc universitatē addestitur, dicitur accessoriū, & cum ea transfertur. Ut tellantur Abas, cap. Ex literis, num. secundo, notabilis primo, de iuris- patione, Lamberti de jurepatronatus p. 2. lib. 1. quæf. quæcūs, art. 11. num. tertio. Et similiter in causa proxime allegato textus cap. Super eo, de prob. in 6. quæf. præbenda non inhereat cura animarum, dicitur illi accessoriū, & non illi adiunctus. Et dominicus ibi numero secundo, notabilis 2. inde infert posse magis dignum adiectū minus digno. Ergo similiter quæf. quæcūs, & titulus inhereat personae exercenti, tamquam subiecto, & sit principaliptera territorio, dicuntur tamen illi accessoriū, quia circa illud exer- cetur, & cum illo dantur. Et si contingat dari per se- fijuridictionem, concessio prius solo territorio, datur tamen *similes* 76. Sanchez, Part. I.

ut illi connexa & cum illo transfracta in quævis succe- form. Quare duplicitate potest dari dignitas Ducatus, Marchionatus, & Comitatus (ut optimè advertit Molina lib. 1. de primog. cap. 11. num. 19.) priori modo, in solam admini- strationem abique territorio, quoce morte donatarii finitus, nec ad successores transeat, & tunc non datur accessoriū, sed principalipter: posteriori modo, ut adnexa territorio, & cum illo ad haeredes transeat, & tunc datur accessoriū. Id ipsum etiam probatur ex 8. Si tamen alienam infinit. de verum dicitur. lib. 1. Si tamen alienam purpura vestimentu suo quis inter- xuerit, tunc preficitur sive purpura, tamen accessoriū vise cedit ve- stimento. Ubi gloss. verb. Præficitur, notat prestitiosus accedere aliquando viłori: & procedere cum extum, quando purpu- rata fuit apposta gratia ornandi vestimenti; si tamen est contra vestimentum serviret purpure conservandæ, at purpura for- me principaliter. Cum ergo jurisdictione, & titulus, dentur cum territorio, & bonis, gratia ornandi illa, dicentur illis accessoriū. Nec enim bona ipsa conferunt ut qualitas & orna- mentum dignitatis, & jurisdictionis, sed est contra. Idem etiam probatur ex l. Finali, C. ubi, & apud quem ibi: Quædā in tanta administratione, cui, & jurisdictione adhuc, prestatisti fun- damento. Ergo jurisdictione dicitur adiectū oppido, in quod est admixta. Ruris idem probatur, qui attinet iure communis, concilio territoriali universitati, conferunt concessa jurisdictione uo docente Bart. l. 1. num. 6. ff. de jurisdictione omnium iudic. Bald. l. 2. ff. In initio, num. 2. veric. Sed hic queritur, ff. de officio procuratoris iuris, & A. procuratoris 13. num. 1. Item pone, C. man- dati & de fidei cap. 1. num. 16. de capitaneo, qui curiaria vendidit, Rom. confit. 444. num. 7. Covar. multos allegans, quod practicis cap. 1. num. 10. Gregorius Lopez l. 68. verb. Tal villa, tit. 18. p. 3. Villalobos in sua commentaria opinione littera I. num. 261. Olan, in concordia juris, littera 1. numero secundum etiā. Et redundant rationem Bald. Bom. Covar. Gregor. Lopez, eo quod jurisdictione calstro adhaerat, & ei sit accessoriū. Quarto principalipter probatur notula sententia ex doctrina Bald. l. 1. num. prim. veric. Potes ergo, C. de secundis iuris, (qui titu- lis legitur ibi a Baldio in duplice loco, & hoc habetur in priori) quam sequuntur Additamenta ad Baldum ibi, littera D. & ibi J. Garr. n. vigesimaliū secundū, Alex. additionibus ad Bartolom. l. 2. ante num. 1. C. de dignitatib. lib. 12. Tiragu. de nobilitate cap. 24. num. 6. ubi docent fecimantibus habentem comitatus ex parentum successione, non amittere hanc dignitatem ratione infanias contractas ex transitu ad secundas nuptias intra annum lucis. Et redundant rationem, quia hæc dignitas est quid haereditatim, & venit in haereditatis consequen- tiā, & est adnexa territorio: & aliquid retinetur in con- sequentiā, quod non retinetur principalipter. Quorum do- crina fatis aperte probat hanc sententiam, quævis enim non longiorum de dignitate acquirendā, sed de ea de retinendā, & facultatis aliquid retinetur, quæm acquiratur: at vim non faciunt in hoc, sed eo quod ad dignitas veniat tamquam ac-cessoriū & in consequentiā, & multa sic concedantur, que per modum principalipter concedi nequeant. Idem docet Lac- de Penna l. 1. colum. 2. post medium, C. de reis populatis, lib. 10. dicens infamem ficut à successione paterna in alia bona non excluditur, ita nec à regni successionē expellendum & dictū sic in curia Romana decimū ult. Idem docet An- ton. Gomez l. 45. Tauri num. 112. ad ius, veric. Sexto pro hac mā sententia, ubi ait dignitatem regalem, & ducatus & cuiuscumque majoratus, & ipsam jurisdictionem, que deuenit tunc sucescionis, transire in omnino inhabiles. Tandem hæc sententia magis confirmabitur ex solutione ad contraria, quam numero sequenti apponens. Et idem pro hac sententia facit Molina lib. primo de primog. cap. decimop- rimo & 13. ubi loquens in genere de infamibus, ait eos esse incapaces succedendi in quæcumque majoratum, at eos quod quibus parentum crimen: nec hoc nocere filii quo ad bona ab aliis provenientia, & in qua non ex illorū persona, sed ex propria succedunt. Et in propriis terminis tunc hæc sententia Molina libro quarto de præ- mogen. c. ultimo a num. quinquagesimo primo usque ad quinqua- gessimum quartum loquens de filiis haereticorum, & five majoratus sit institutus in testamento, five in contractu: quævis num. 54. aliquantulum titubet, quando majoratus juridictionem habet, & dicat occurrente causa eius deliberandum: at verē in hanc partem inclinat, ut tunc quoque fini capaces: & concilium num. 55. utcumque tamen sit, natu ante haer- es paternam succedere semper in hos majoratus. Et idem docet Alter Molina tom. 3. de iustitia parte 1. disp. 620. num. 5. & 6. loquens de infamibus in generē. Et idem docet disp. 638. num. 25. loquens de filiis haereticorum, etiam post ha- retem conceptis, dicens eos esse capaces horum majoratum, five in testamento, five in contractu institutorum, et quod dignitas illi sit accessoriū. Et Menocibus confit. 308. a numero uno usque in finem, volum. 9. latè probat filios haereticorum succedere in majoratum habentem adnexas dignitates, Ducatus, Marchionatus, & Comitatus, et quod bonis accessoriū fiat; & num. trigessimo, quadragessimo, & quadragessimo

dicit hoc patitissimum procedere, quod ante paternam haeretum fuit geniti: quare idem clare sentire videtur de postea genitis.

8 Ad argumenta contraria proposita n. 6. respondetur, Ad primum constat ex 1. & 2. ratione allatis num. precedenti. Ad confirmationem neganda est consequentia. Quia cum jurisdictione illi accessoria, non est spesanda habilitas ad illum per se sumptam, sed ut est accessoria, ad quam suffici habilitas ad principale. Ad secundum dico primo cum Molina tom. 3. de inf. p. 1. disp. 620. num. 6. intelligi regulam, quando utraque causa est circa idem modis spectatum. Ut si quis ex uno capite est habilius ad aliquid; at ex alio idem modis spectatum interdictus est, praeventio probatio. Quod ex i. Sabin. cui regula illa innititur, confit. Nam tractat de re communis duobus dominis, decidatur nil posse altero invito disponere; & reddit rationem, quod in pari causa praevalcat prohibiens conditionem. At quando utraque causa non est circa idem objectum eodem modo spectatum, sed alterum spectatum principale, ut bona majorata: alterum vero accessoria, ut speclaruntur dignitas illis adnexa, non est per utraque causam conditio, & idem causa principalis permittens praevalere, & ad se trahit prohibentem accessoriis. Vel secundo respondetur eam regulam procedere, nisi causa permittens sit favorabilis, & interdicens odiosa, ut docent Anch. confilio 37. num. 2. vers. secundum videndum est, Alciat. l. 2. in principio, id probatum est de filiis & nepotibus hereticorum: quae multo fortius in loco cuius urgent, eo quod confert eos infraelegit. & tractatu de presumptione reguli 1. presumptione 30. num. 6. Tisag. de retratu lignarij. §. 32. gl. 1. num. 1. Menoch. conf. 805. num. 56. volum. 9. & conf. 803. num. 56. Et quoniam sequitur, cetero volum. At causa permittens filios admitti est favorabilis, & prohibens est odiosa, utpote quae personam innocenter interficit, & idem permittens praevalere. Ad tertium dic eam legem intelligi, quando esse regnum confititum conceditur per se, secus causam accessoria. Qui intellectus deducitur aperte ex 2. & 3. ratione adductis num. preced. Ad confirmationem respondetur bene Menoch. conf. 805. num. 59. & casu. 808. num. 73. & 19. ver. Iam. 9. id non esse absurdum quia longe facilius excluditur quis ab officiis, & dignitatibus ab ipsa republica institutis, que sunt bona ipsius reipublicae, ut conferantur suis membris, in quibus bonis plus juris habet principes: quācumque ad accessoriis. Qui intellectus deducitur aperte ex 2. & 19. ratione adductis num. preced. Ad confirmationem respondetur bene Menoch. conf. 805. num. 18. & 19. argumen- tū. Alii autem ita distinguunt. Si majoratus ille sit institutus in ultima voluntate, tales filii, aut nepotes, neque in eum succedunt, qualisunque sit majoratus, secus si sit institutus in contracta inter vivos. Ratio prioris partis est, quod si sit institutus in ultima voluntate, filii, & nepotes succederent primo institutori per ultimam voluntatem. At hujusmodi successus per ultimam voluntatem est interdictum hujusmodi filii & nepotibus, respetu quoniamque: (ut probavimus cap. precedenti num. 1.) quare devolvetur tunc hic majoratus ad ulterus vocatum a primo institutori, qui eius successio fit capax. Ratio autem posterioris partis est, quod si sit institutus in ultima voluntate, filii, & nepotes sucederent primo institutori per ultimam voluntatem. At hujusmodi successus per ultimam voluntatem est interdictum hujusmodi filii & nepotibus, respetu quoniamque: (ut probavimus cap. precedenti num. 1.) quare devolvetur tunc hic majoratus ad ulterus vocatum a primo institutori, qui eius successio fit capax. Ratio autem posterioris partis est. Quod hi filii, & nepotes minime excluduntur a receptione cuiuscumque rei per contra dictum inter vivos: quoniamque (ut probavimus in cap. precedenti num. 1.) quare capaces sunt successiois cuiuscumque majoratus instituti per talen contrandum. Hanc sententiam solum in eis, dummodo non sit amans, fatuus, mutuus, &c. Quid verba sequentia indicant, E non avendo hec culpa porro te de rive perder. Quae verba ad mores, & crimina referuntur; ob quae rex potest regno privari. Et ita quoque intellexi ob Gregorius Lopez verbo, Secundo. E non avendo. Quare non intelliguntur de ea infamia, ob quam non privatur quis successione bonorum, tunc enim non est privandus dignitate eius accessoria. Ad confirmationem dic can. Menochio conf. 805. num. 74. volum. 9. can. sententiam latam suisse in odium certe personae; nempe illius regis, & idem ex ea non constituit legem generaliter. Sed & quod principi, verbi. Plan. institut. de pace natur. gentium, & civili. Vel secundo dic cum. eodem, quandoque expedire bono communi, ob regis huiusmodi privari regno totam poteritatem; et quod malum inde immensum nequeat alter caveri. Quod etiam probavimus cap. 18. num. 55. At hoc non evenit in majoribus tractandum. Quoniam (ut numero primo advertimus) quoniam nostra procedit in iis eventibus, in quibus bona non confituntur in perpetuum, sed ad posteres devenient. Finitum est.

10 Ceterum praeclisis minimi obstantibus, senior sententia tunc hujusmodi filios, & nepotes succedent in quemcumque majoratum, quamvis jurisdictionem muniant cum ceteris jurisdictionibus, & sic ait vendito territorio universalis, ceteri venditum jurisdictionem illi adnexam. Quod idem docent Balaud. & alii, quos retuli numero precedenti in fine tertie rationis. Ad confirmationem dic legem non intendite afferre accessoriis transfrēndare jurisdictionis modum, sed tantum illi esse necessariam illius expressionem, ut ceterator collata: at cum hac expressione potest dupliciter conferri. Prior modo per se, & principaliiter, ut quando nulli territorio adnectitur, nec transit ad haereses, sed conceditur in administrationem. Posteriori modo accessoriis territorio, ita ut cum illo ad haereses. Nec est simile de jurepatronato, quod noluit jus canonicum in venditione exprimi, ne videatur per se, & principaliiter vendi, pretiumque ratione eius augeri; et quod sit rei spirituali adnexum. Ad octauum constat latius ex dictis numero precedenti. Ad ultimum dic mōnasterium non excludit eo majoratu, et quod sit jurisdictionis incapax, et enim capax; sed ex prelumpia institutio- nis voluntate. Ut dicimus tunc septimo tractantes de vo- paupertatis. Ad confirmationem dic eam doctrinam esse repellit quidem a dignitatibus, & honoribus, quae per se, &

SUMMARIUM.

An filii rerum lessa majestatis humanæ excludantur à quibus- vi majoratibus, etiam jurisdictionem cum titulo comitatus, &c. habentibus? Referunt quedam opinio, num. 9. & alia, num. 10. Explanatur sententia Anterioris, n. 11. Post n. 11. inventus omnia summaria, que deficiuntur.

9 Quesito tertio. An filii, & nepotes committentes cri- mē, men leātā majestatis humana, ut masculina, & filii via feminina, sint capaces succedendi in majoratum, five sim- pliciter, five jurisdictionem habentem, etiam cum titulo co- mitatus, marchionatus, & ducatus? Quidam nos incapaces esse sententia, idē dicunt tunc majoratum devolvi ad ulteriores vocatos. Dicuntur illi rationibus quibus num. sexto, id probatum est de filiis & nepotibus hereticorum: quae multo fortius in loco cuius urgent, eo quod confert eos infraelegit. & tractatu de presumptione reguli 1. presumptione 30. num. 6. Tisag. de retratu lignarij. §. 32. gl. 1. num. 1. Menoch. conf. 805. num. 56. volum. 9. & conf. 803. num. 56. Et quoniam sequitur, cetero volum. At causa permittens filios admitti est favorabilis, & prohibens est odiosa, utpote quae personam innocenter interficit, & idem permittens praevalere. Ad tertium dic eam legem intelligi, quando esse regnum confititum conceditur per se, secus causam accessoria. Qui intellectus deducitur aperte ex 2. & 3. ratione adductis num. preced. Ad confirmationem respondetur bene Menoch. conf. 805. num. 59. & casu. 808. num. 73. & 19. ver. Iam. 9. id non esse absurdum quia longe facilius excluditur quis ab officiis, & dignitatibus ab ipsa republica institutis, que sunt bona ipsius reipublicae, ut conferantur suis membris, in quibus bonis plus juris habet principes: quācumque ad accessoriis. Qui intellectus deducitur aperte ex 2. & 19. ratione adductis num. preced. Ad confirmationem respondetur bene Menoch. conf. 805. num. 18. & 19. argumen-

tū. Alii autem ita distinguunt. Si majoratus ille sit institutus in ultima voluntate, tales filii, aut nepotes, neque in eum succedunt, qualisunque sit majoratus, secus si sit institutus in contracta inter vivos. Ratio prioris partis est, quod si sit institutus in ultima voluntate, filii, & nepotes succederent primo institutori per ultimam voluntatem. At hujusmodi successus per ultimam voluntatem est interdictum hujusmodi filii & nepotibus, respetu quoniamque: (ut probavimus cap. precedenti num. 1.) quare devolvetur tunc hic majoratus ad ulterus vocatum a primo institutori, qui eius successio fit capax. Ratio autem posterioris partis est. Quod hi filii, & nepotes minime excluduntur a receptione cuiuscumque rei per contra dictum inter vivos: quoniamque (ut probavimus in cap. precedenti num. 1.) quare capaces sunt successiois cuiuscumque majoratus instituti per talen contrandum. Hanc sententiam solum in eis, dummodo non sit amans, fatuus, mutuus, &c. Quid verba sequentia indicant, E non avendo hec culpa porro te de rive perder. Quae verba ad mores, & crimina referuntur; ob quae rex potest regno privari. Et ita quoque intellexi ob Gregorius Lopez verbo, Secundo. E non avendo. Quare non intelliguntur de ea infamia, ob quam non privatur quis successione bonorum, tunc enim non est privandus dignitate eius accessoria. Ad confirmationem dic can. Menochio conf. 805. num. 74. volum. 9. can. sententiam latam suisse in odium certe personae; nempe illius regis, & idem ex ea non constituit legem generaliter. Sed & quod principi, verbi. Plan. institut. de pace natur. gentium, & civili. Vel secundo dic cum. eodem, quandoque expedire bono communi, ob regis huiusmodi privari regno totam poteritatem; et quod malum inde immensum nequeat alter caveri. Quod etiam probavimus cap. 18. num. 55. At hoc non evenit in majoribus tractandum. Quoniam (ut numero primo advertimus) quoniam nostra procedit in iis eventibus, in quibus bona non confituntur in perpetuum, sed ad posteres devenient. Finitum est.

11 Ceterum praeclisis minimi obstantibus, senior sententia tunc hujusmodi filios, & nepotes succedent in quemcumque majoratum, quamvis jurisdictionem muniant cum ceteris jurisdictionibus, & sic ait vendito territorio universalis, ceteri venditum jurisdictionem illi adnexam. Quod idem docent Balaud. & alii, quos retuli numero precedenti in fine tertie rationis. Ad confirmationem dic legem non intendite afferre accessoriis transfrēndare jurisdictionis modum, sed tantum illi esse necessariam illius expressionem, ut ceterator collata: at cum hac expressione potest dupliciter conferri. Prior modo per se, & principaliiter, ut quando nulli territorio adnectitur, nec transit ad haereses, sed conceditur in administrationem. Posteriori modo accessoriis territorio, ita ut cum illo ad haereses. Nec est simile de jurepatronato, quod noluit jus canonicum in venditione exprimi, ne videatur per se, & principaliiter vendi, pretiumque ratione eius augeri; et quod sit rei spirituali adnexum. Ad octauum constat latius ex dictis numero precedenti. Ad ultimum dic mōnasterium non excludit eo majoratu, et quod sit jurisdictionis incapax, et enim capax; sed ex prelumpia institutio- nis voluntate. Ut dicimus tunc septimo tractantes de vo- paupertatis. Ad confirmationem dic eam doctrinam esse repellit quidem a dignitatibus, & honoribus, quae per se, &

principaliter conciduntur, non autem ab iis, quae accessoriis veniunt bonis, quorum hi capaces sunt. Ut probavimus hoc eodem capite, num. 7. in tercia ratione nostra sententia. Et idem pro hac sententia sunt aperte Anton. Gomez, & alii Doctores, quos num. 4. in tercia ratione retulimus, quatenus dicunt hos non excludi à bonis, quorum spēs immutabilē acquirantur ante delictum parentum: nam bona haec majoratus iuri hujusmodi. Et Doctores, quos retulimus num. 4. ad finem, dicentes, namquā majoratum antiquum derperi propter qualemque parentum crimen. Et Doctores ead. m. relati, dicentes parentum crimen non nocere filiis, quo ad bona ab aliis provenient, & in qua non ex persona parentum, ex propria factum. Proinde sententia est Molina lib. 1. de primog. in c. 13. a. n. 13. per multa probatas latifimē infames minime privari sucessione in majoratum, quamcumque dignitatem adnexam ille habeat. Atque in pro- pris terminis cam tuerit idem Molina in lib. 4. de primog. n. 1. & 2. & 3. & 4. & 5. & 6. & 7. & 8. & 9. & 10. & 11. & 12. & 13. & 14. & 15. & 16. & 17. & 18. & 19. & 20. & 21. & 22. & 23. & 24. & 25. & 26. & 27. & 28. & 29. & 30. & 31. & 32. & 33. & 34. & 35. & 36. & 37. & 38. & 39. & 40. & 41. & 42. & 43. & 44. & 45. & 46. & 47. & 48. & 49. & 50. & 51. & 52. & 53. & 54. & 55. & 56. & 57. & 58. & 59. & 60. & 61. & 62. & 63. & 64. & 65. & 66. & 67. & 68. & 69. & 70. & 71. & 72. & 73. & 74. & 75. & 76. & 77. & 78. & 79. & 80. & 81. & 82. & 83. & 84. & 85. & 86. & 87. & 88. & 89. & 90. & 91. & 92. & 93. & 94. & 95. & 96. & 97. & 98. & 99. & 100. & 101. & 102. & 103. & 104. & 105. & 106. & 107. & 108. & 109. & 110. & 111. & 112. & 113. & 114. & 115. & 116. & 117. & 118. & 119. & 120. & 121. & 122. & 123. & 124. & 125. & 126. & 127. & 128. & 129. & 130. & 131. & 132. & 133. & 134. & 135. & 136. & 137. & 138. & 139. & 140. & 141. & 142. & 143. & 144. & 145. & 146. & 147. & 148. & 149. & 150. & 151. & 152. & 153. & 154. & 155. & 156. & 157. & 158. & 159. & 160. & 161. & 162. & 163. & 164. & 165. & 166. & 167. & 168. & 169. & 170. & 171. & 172. & 173. & 174. & 175. & 176. & 177. & 178. & 179. & 180. & 181. & 182. & 183. & 184. & 185. & 186. & 187. & 188. & 189. & 190. & 191. & 192. & 193. & 194. & 195. & 196. & 197. & 198. & 199. & 200. & 201. & 202. & 203. & 204. & 205. & 206. & 207. & 208. & 209. & 210. & 211. & 212. & 213. & 214. & 215. & 216. & 217. & 218. & 219. & 220. & 221. & 222. & 223. & 224. & 225. & 226. & 227. & 228. & 229. & 230. & 231. & 232. & 233. & 234. & 235. & 236. & 237. & 238. & 239. & 240. & 241. & 242. & 243. & 244. & 245. & 246. & 247. & 248. & 249. & 250. & 251. & 252. & 253. & 254. & 255. & 256. & 257. & 258. & 259. & 260. & 261. & 262. & 263. & 264. & 265. & 266. & 267. & 268. & 269. & 270. & 271. & 272. & 273. & 274. & 275. & 276. & 277. & 278. & 279. & 280. & 281. & 282. & 283. & 284. & 285. & 286. & 287. & 288. & 289. & 290. & 291. & 292. & 293. & 294. & 295. & 296. & 297. & 298. & 299. & 300. & 301. & 302. & 303. & 304. & 305. & 306. & 307. & 308. & 309. & 310. & 311. & 312. & 313. & 314. & 315. & 316. & 317. & 318. & 319. & 320. & 321. & 322. & 323. & 324. & 325. & 326. & 327. & 328. & 329. & 330. & 331. & 332. & 333. & 334. & 335. & 336. & 337. & 338. & 339. & 340. & 341. & 342. & 343. & 344. & 345. & 346. & 347. & 348. & 349. & 350. & 351. & 352. & 353. & 354. & 355. & 356. & 357. & 358. & 359. & 360. & 361. & 362. & 363. & 364. & 365. & 366. & 367. & 368. & 369. & 370. & 371. & 372. & 373. & 374. & 375. & 376. & 377. & 378. & 379. & 380. & 381. & 382. & 383. & 384. & 385. & 386. & 387. & 388. & 389. & 390. & 391. & 392. & 393. & 394. & 395. & 396. & 397. & 398. & 399. & 400. & 401. & 402. & 403. & 404. & 405. & 406. & 407. & 408. & 409. & 410. & 411. & 412. & 413. & 414. & 415. & 416. & 417. & 418. & 419. & 420. & 421. & 422. & 423. & 424. & 425. & 426. & 427. & 428. & 429. & 430. & 431. & 432. & 433. & 434. & 435. & 436. & 437. & 438. & 439. & 440. & 441. & 442. & 443. & 444. & 445. & 446. & 447. & 448. & 449. & 450. & 451. & 452. & 453. & 454. & 455. & 456. & 457. & 458. & 459. & 460. & 461. & 462. & 463. & 464. & 465. & 466. & 467. & 468. & 469. & 470. & 471. & 472. & 473. & 474. & 475. & 476. & 477. & 478. & 479. & 480. & 481. & 482. & 483. & 484. & 485. & 486. & 487. & 488. & 489. & 490. & 491. & 492. & 493. & 494. & 495. & 496. & 497. & 498. & 499. & 500. & 501. & 502. & 503. & 504. & 505. & 506. & 507. & 508. & 509. & 510. & 511. & 512. & 513. & 514. & 515. & 516. & 517. & 518. & 519. & 520. & 521. & 522. & 523. & 524. & 525. & 526. & 527. & 528. & 529. & 530. & 531. & 532. & 533. & 534. & 535. & 536. & 537. & 538. & 539. & 540. & 541. & 542. & 543. & 544. & 545. & 546. & 547. & 548. & 549. & 550. & 551. & 552. & 553. & 554. & 555. & 556. & 557. & 558. & 559. & 560. & 561. & 562. & 563. & 564. & 565. & 566. & 567. & 568. & 569. & 570. & 571. & 572. & 573. & 574. & 575. & 576. & 577. & 578. & 579. & 580. & 581. & 582. & 583. & 584. & 585. & 586. & 587. & 588. & 589. & 590. & 591. & 592. & 593. & 594. & 595. & 596. & 597. & 598. & 599. & 600. & 601. & 602. & 603. & 604. & 605. & 606. & 607. & 608. & 609. & 610. & 611. & 612. & 613. & 614. & 615. & 616. & 617. & 618. & 619. & 620. & 621. & 622. & 623. & 624. & 625. & 626. & 627. & 628. & 629. & 630. & 631. & 632. & 633. & 634. & 635. & 636. & 637. & 638. & 639. & 640. & 641. & 642. & 643. & 644. & 645. & 646. & 647. & 648. & 649. & 650. & 651. & 652. & 653. & 654. & 655. & 656. & 657. & 658. & 659. & 660. & 661. & 662. & 663. & 664. & 665. & 666. & 667. & 668. &